

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๒๖/๒๕๕๙

ศาลแพ่ง

ศาลปกครองกลาง

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๕๑

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖

คดีที่เอกชนเป็นโจทก์ยื่นฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหงเรียกค่าเสียหายจากการบอกเลิกสัญญาว่าจ้างโจทก์ให้บริการในการเดินทางศึกษาตูกานของนักศึกษาโครงการบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสำหรับผู้จัดการยุคใหม่ ณ ประเทศญี่ปุ่น กับให้จำเลยคืนหนังสือค้ำประกันและชำระค่าธรรมเนียมหนังสือค้ำประกัน เห็นว่า ข้อกำหนดของสัญญามีลักษณะเป็นสัญญาจ้างเหมาบริการ ซึ่งเป็นสัญญาจ้างทำของทั่วไป แม้ขอบเขตของงาน (TOR) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาระบุวัตถุประสงค์ว่าเพื่อให้นักศึกษาได้รับความรู้ประสบการณ์จริงเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจ สามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนและการปฏิบัติงานจริง ก็เป็นเพียงวัตถุประสงค์ของการศึกษาตูกานตามโครงการ มิใช่วัตถุประสงค์ให้โจทก์เข้าจัดทำบริการสาธารณะเสียเอง ประกอบกับขอบเขตของงานตามสัญญาและที่กำหนดในใบเสนอราคาล้วนเป็นบริการเกี่ยวกับการจองตั๋วเครื่องบินค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ต่าง ๆ การผ่านแดน ค่าพาหนะ ค่าโรงแรม ค่าอาหาร ค่าจัดทำเอกสารการเดินทางกระเป๋าและเสื้อผ้าของคณะเดินทาง รวมถึงค้ำประกันอุบัติเหตุต่าง ๆ ซึ่งเป็นการจ้างเหมาบริการเท่านั้น แม้จะปรากฏว่ามีค่าบริการเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับสถานที่ศึกษาตูกานด้วย หน้าที่ของโจทก์ก็เป็นเพียงนายหน้าในการพาคณะนักศึกษาเข้าศึกษาตูกานในสถานที่ดังกล่าว แต่มิใช่เป็นการให้โจทก์เข้าร่วมจัดทำบริการสาธารณะโดยตรง อันจะถือว่าเป็นสัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ ทั้งสัญญาพิพาทไม่มีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน หรือสัญญาจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคหรือสัญญาแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ตามบทนิยามสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อันจะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง สัญญาพิพาทในคดีนี้จึงเป็นเพียงสัญญาทางแพ่งที่มีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง

ดังนั้น ข้อพิพาทเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามสัญญาจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางแพ่ง
ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม